

gingen naar de huiskamer terug, om „de kinders” hartelijk dank te zeggen. Toen zij weer bovenkwamen, had de kachel aan weerskanten een roode wang, en snorde zoo gezellig, dat grootvader en grootmoeder met een’ glimlach op het gelaat in slaap vielen in hunnen gemakkelijken stoel.

Grootmoeder was eene opgewekte oude vrouw. Zij kon met de kleintjes spelen, alsof zij zelve nog jong was en nooit door moeite of zorg zich het hart beklemd had gevoeld. En toch had zij haar deel in het leven wel gehad; maar zij wendde hare rijke ondervinding slechts aan, om den kinderen nuttige wenken te geven, wanneer zij dit noodig hadden. En wat kon zij prettig vertellen! Nooit was zij uitgeput — altijd had zij wat nieuws! En altijd verhaalde zij met de prettige opgewektheid, die haar eigen was, en wist er de kinderen zóó door aan zich te hechten, dat het hun grootste genoegen was wanneer grootmoeder, als zij goed opgepast hadden, in hun midden kwam zitten, om hun allerlei aardige dingen uit hare jeugd te vertellen.

Grootvader zat somtijds wel eens op zijn „bromstoel”. Hij was erg doof, en dat hinderde hem in het gezellig verkeer. De oude vrouw liet hem daarom ook bijna nooit alleen. Háár stem was de eenige, die hem nog verstaanbaar in de ooren klonk — daarom was hij ook het liefst met háár, en wanneer anderen hem toch wel eens toespraken, was het altijd grootmoeder, die als vriendelijke tolk hem de niet verstande woorden herhaalde. Ja — zoo vroolijkte zij het leven van haren trouwen metgezel op, en wist hem zijn gebrek minder te doen gevoelen.

Grootvader keek lang zoo vriendelijk niet als grootmoeder! En de kleintjes lieten hem veel meer met rust! Maar nú glimlachte hij toch in den slaap, bijna zoo opgeruimd als grootmoeder zelve.

En de kachel snorde en snorde en blies hare vuurroode wangen op tot ergernis van den pook en de tang en de kolenschop, die van het slaapje der oudjes gebruik maakten, om onder elkander te twisten, wie het meest te zeggen had.

De kolenschop kon maar niet velen, dat de kachel zoo opgeblazen was. „Als ik haar niet te eten gaf,” zeide zij tot den pook, „dan zou het er al heel ongelukkig met haar uitzien, en kijk me nu zoo’n verwaand créatuur eens aan; je zoudt zeggen dat ze de eenige in de wereld was die wat beteekende.”

„Daar heb je gelijk in,” antwoordde de pook, „maar al je eten zou nog niets geven, als *ik* niet voor eene behoorlijke spijsvertering zorgde. Je zoudt eens wat zien, als ik haar ongemoeid door liet eten, of ze niet spoedig eene verstopte maag zou krijgen. Zoo nu en dan schud ik haar het verteerde goedje eens uit den rooster; dat houdt eene gezonde eetlust gaande en daar krijgt ze zulke bolle, roode wangen van.”

„Dat doe je,” hernam de kolenschop, „maar dat is van ondergeschikt belang.”

„Wat blief?” riep de pook uit.

„Je bent toch niet doof, hoop ik?” was het antwoord. „Ik zeg je, dat cten het voornaamste ding is.”